

Sborové OZVĚNY

Časopis sboru Českobratrské církve evangelické v Teplicích • listopad 2014 • Ročník IXX

Bud'te ostrůvkem uprostřed světa

Čtení: Izaiáš 8,11n; text:
Matouš 4, 12-17

Ježíš vystupuje se svým prorockým programem po uvěznění Jana Křtitele. Hlásá, že Boží království není něco vzdáleného všednímu životu, něco jen pro oblast náboženství, ale že je blízko, blízoučko, mezi námi na dosah, že stačí chtít a můžeme vstoupit do toho silového pole dobra, přátelství, lásky, poznání smyslu života, štěstí. Ježíš byl s Janem spřízněn duchovně a snad i pokrevně, jak naznačuje tradice, a proto jakoby nemohl jinak, než v Janově díle pokračovat, navázat na Jana. A jenom na okraj – je zajímavé, jak naše činy jsou často podmíněny blízkými lidmi, kteří na nás mají vliv, prostředím, ve kterém se pohybujeme. Je důležité, s kým se stýkáme, s kým máme obecnství! Jestli je mezi našimi přáteli normální třeba takové to masarykovské: nebát se a nekrást, či jsou kolem nás lidé, pro které je běžné naopak bát se a krást. Zda věříme v to havlovské: láska a pravda musí zvítězit nad lží a nenávistí, anebo se tomu cynicky vysmíváme a vymýšlíme pro lidi, co tomu věří, nadávku „pravdoláskar“.

Určitě jsme to každý z nás někdy pocítili i ve vlastních životech. Přátelé vedou nějaký zápas o pravdu či spravedlnost a já nemohu zůstat stranou – cítil bych se jako zbabělec! Vzpomínám, jak se Zdeněk Svěrák v Litoměřicích při oslavě 20 let Sametové revoluce přiznal k tomu, jak se mu nechtělo podepsat petici na propuštění Václava Havla z vězení, ale nakonec mu svědomí nedalo.

Jan Křtitel tedy sedí v kriminále, brzy bude zavražděn a Ježíš začíná působit. A opakuje Janova slova: „Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské.“ Jeho kázání vyvolává od počátku mocenskou konfrontaci s Herodem Antipou (synem Heroda Velikého), který nakonec nechal Jana Křtitele zavraždit. Ježíš si lehcem mohl spočítat, že to s Janem nemohlo dopadnout jinak. Přesto se rozhodl pro podobnou křížovou cestu. Ježíš tedy nastupuje svou mesiášskou cestu s vědomím, že bude asi stejně dramatická jako mnohých jiných, Janova, nebo Izaiášova – na to

Mgr. Zdeněk Bárta, 21.9., Teplice.

nás upozorňuje Matoušovo evangelium tím, že cituje z textu proroka Izaiáše, který jsme v širším kontextu dnes slyšeli jako čtení.

Janova etapa sice končí a s ním starozákonní dějiny víry, začíná etapa Ježíšova působení, které je pro evangelisty vrcholem dějin víry, ale ten základní ethos víry je tentýž. Na to nás chce Matouš upozornit.

Ježíš začíná svou misi na území Galileje, kterou Izraelci někdy opovrhovali jako okrajovým polopohanským územím rybářů a sedláků. Všimněme si, že nešel v první fázi své činnosti mezi věřící elitu na jihu země, ale spíše mezi lidi duchovně problematické na severu, kde po dobytí Asyřany došlo k značnému vyhánění, tehdy říkali možná také „odsunům“ původních obyvatel a noví lidé přišli ze značně problematických sociálních vrstev.

Naše sbory v bývalých Sudetech žijí v podobném

prostředí – a v poslední době jsme nuceni víc a víc promýšlet existenci církve v našem odcírkevněném prostředí. Budeme si **zoufat a fňukat**, nebo budeme čerpat **silu a naději** v tom, že se ani Ježíš nebál a neměl problém hlásat evangelium ve velmi problematickém území? Věříme opravdu, že i v naší krajině, o které se také – a oprávněně – mluví jako o pohanské, může být evangelium světlem uprostřed lidu žijícího v temnotě, jak říkal Izaiáš? Jak přijímáme své křesťanství – jako trpký úděl, nebo jako **výzvu k zápasu** proti marnosti?

Často mi mladí lidé říkávají – vy jste se za komunistů měli! Váš nepřítel byl jasně definován, bojovali jste proti totalitnímu režimu. Věděli jste, za co zápasíte a proč! Mělo cenu být v církvi, která byla v opozici! Ale co dnes? Za co máme zápasit my dnes?

Možná to mají dnešní mladí lidé opravdu složitější. **Svět sám je složitější**, už to, že z internetu se valí nekonečné množství protichůdných názorů a informací, je matoucí pro nalezení pravdivého pohledu na svět. Ale věci hodných **nápravy** je dost a dost! Copak je kolem nás všechno v pořádku? Copak není za co zápasit? Proti korupci, proti nenávisti ke všemu jinému a k jiným, čili xenofobii, proti rasismu, proti fanatismu všeho druhu, atd atd.

Ježíš svou službu zahájil stejnými slovy, která lidé slyšeli od Jana Křtitele: **obratte se, neboť se přiblížilo nebeské království**. Dnešním slovníkem řečeno: **Začněte jinak myslet a jednat, protože to silové pole Boží Pravdy je nadosah!** Anebo jak to říká apoštol Pavel: **nebuďte konformní se světem, ale proměňte se obnovou své mysli, abyste mohli poznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.** (Ř 12,2)

Základní poselství se nemění, je zde stálá kontinuita. Nezměnilo se ani mezi SZ a NZ, ani mezi Janem a Ježíšem, ani mezi minulými časy a dneškem. Stát se křesťanem znamená **přestat** být konzumním sobcem, povolnou ovčí mocných a bohatých, přizpůsobivým kolečkem nemyslicího stáda. Znamená to změnit smýšlení a otevřít se silovému poli Božím (nábožensky řečeno: činit pokání).

Pokračování na 2. straně

Bud'te ostrůvkem uprostřed světa

Pokračování z 1. strany

Jak bylo řečeno, Ježíš začíná svou činnost v zemi, která je plná nepravostí a konfliktů, plná velikých sociálních rozdílů, plná lidského ponížení, ale i mnohé **naděje**. Je to tam chudé i bohaté, jsou tam lidé mocní i lidé ponížení, lidé poctiví a čestní, ale také tuneláři a podvodníci. Je to oblast, kde se žije obyčejný život. K pochopení příběhu Ježíše z Nazareta patří vědět, že podmínky a prostředí jeho činnosti jsou zařazeny do normálního, těžkého života, plného otázek, úzkostí, krizí a těžkého rozhodování.

Že to jsou podmínky a prostředí života, jaký se žije v Litoměřicích, Teplicích, v Praze, Londýně, New Yorku. A pak také je dobré si všimnout, že Ježíš do Kafarnaum nepřichází jako silný muž, který všechno zvládá, a kdo se k němu přidá, nebude mít problémy. Naopak. Jan je uvězněn. A Ježíš je na to sám, bez Jana. Sám je povolán k tomu mluvit o Boží pravdě, říkat o změně postojů, o naději.

Všechna ta odvážná slova, která Jan kázal, teď nemá kdo říkat. Najednou je jasné, Ježíši, ty jsi na řadě. Převzmi to, co Jan začal a pokračuj v tom! Ježíše nám evangelium ukazuje záměrně jako jednoho z těch, kdo hledají právě **uprostřed beznaděje** kudy kam. Kdo hledají naději, kde jakoby žádná nebyla. Tak jak to zná tolik lidí na světě, ve všech generacích a na všech místech! Tolik problémů má tento svět! Kolik jen je míst, kde se válčí, kde jsou lidé proti sobě rozešťováni!

A kolik máme každý z nás svých vlastních problémů, kolik stesků člověk slyší: Úzkost, jak vyjít s penězi. Nájem, energie, děti by chtěly studovat, copak se dá pracovat na dva úvazky, aby to člověk zvládl a ještě k tomu mohl pomoci ještě potřebnějším? Motá se to člověku všechno v hlavě, starosti z jedné práce, jednoho úřadu a z druhého úřadu, papíry, smlouvy, výkazy, daňová příznání, dluhy, exekuce - nespím, snad to ještě vydržím...

Někdy to na člověka sedne. Nemůže dál. Přejde deprese, vyhoření. Člověk nemůže spát, čte Bibli a k ničemu to není, protože se nemůže soustředit, neví, co čte. Znají to dobře i faráři - sevře vás pochybnost, zda všechny ty biblické hodiny a bohoslužby a kázání a návštěvy, které dělá, zda to má vůbec nějaký smysl. Člověku tak říkajíc „na kazatelně“ vyschnou slova - co má na té kazatelně pořád říkat? A zajímá to vůbec někoho?

K správnému pochopení příběhu Ježíše z Nazareta - myslím - patří víra, že pro něj, pro Ježíše, je ta krize **počátkem**, ne **koncem**. Ježíš neříká: musíme počkat na lepší podmínky. Naopak: právě v těch podmínkách, které jsou, začíná kázat evangelium. Tu dobrou zprávu, která mění lidi, mění život, dává naději.

Těžká situace plná úskalí v zapa-lém Kafarnaum je počátkem. Lid bydlící v temnostech uviděl velké světlo; světlo vzešlo těm, kdo seděli v krajíně stínu smrti. Ježíš je ten, kdo otevírá slepé uličky, do kterých jsme se dostali. Je ten, který má co povědět světu, světu, který je v krizi; má co povědět o naději, má co říct těm, kteří jsou smutní a žijí v šedivých podmínkách svého života.

A k následování právě tohoto celkem prostého poslání nás Kristus zve: vstupte do toho silového pole Boží novoty života, začněte podle toho myslet a buďte pozitivním ostrůvkem uprostřed negativního světa, ostrůvkem, který již svou prostou existencí bude přitažlivý a lákavý pro ostatní, pro všechny, kdo hledají opravdový smysl života. **Amen**

Ministr Marian Jurečka hostem v našem sboru

Na pracovní návštěvu Ústeckého kraje zavítal v květnu ministr zemědělství Marian Jurečka a detailně si v terénu prohlédl stav lesů v Krušných horách.

Pobyt v Ústeckém kraji využil Marian Jurečka k také k podvečernímu setkání se členy a příznivci KDU-ČSL. Prostor mu poskytl sbor Česko-bratrské církve evangelické v Teplicích. O osobní setkání s ministrem, místopředsedou strany a člověkem

v jedné osobě byl velký zájem, přijeli lidé ze Žatce i z Podřipska a početné zastoupení měla mladá generace, a tak se beseda protáhla na dobré dvě hodiny. Marian Jurečka odpovídal upřímně a se znalostí věcí, ať se dotazy týkaly zemědělské dotační politiky, spolupráce koaličních stran či výchovy dětí. Na závěr setkání dostal pan ministr od Mirky Sršňové darem ekologicky vypěstované potraviny z našeho regionu.

Text a foto: Metropol

Ministr kultury Daniel Herman v Teplicích

Do Teplic zavítal také ministr kultury Daniel Herman. Společně s vrchním ředitelem kabinetu Mgr. Patrikem Košickým přijali pozvání mužů ze sboru ČCE v Teplicích.

Diskuse byla velmi zajímavá a na témata bohatá. Hovořilo se o principech sociálně-tržního hospodářství, postavení křesťanských demokratů u nás i v sousedních zemích, zejména v Bavorsku a Rakousku, ale i v Evropské unii, kde patří k nejpřednější frakci EP. Dotazy směřovaly k financování regionální nezávislé kultury, kterou pan ministr pokládá za pilíř společenského a kulturního vyznění a rovněž nezanedbatelný kultivační faktor lidí včetně zachování pracovních míst. Pří-

tomným zástupcům kulturní scény také slíbil, že mohou i pro rok 2015 žádat o granty z dotačních programů MK ČR na podporu a rozvoj. Řeč byla i o poslání učitelů, či o dlouholeté spolupráci Daniela Hermana s ekonomem prof. Janem Švejnarem, kterého si velmi váží a nevyklučuje ani jeho návrat do politiky poté, co mu za tři roky skončí angažmá na Kolumbijské univerzitě v New Yorku. Na snímku s Romanem Gaudynem, který večerní setkání moderoval. *Text a foto: SO*

Loučili jsme se s Ámosem Tejkalem

Dne 4. června odešel z této časnosti na věčnost Ámos Tejkal, farář Českobratrské církve evangelické, který dlouhá léta působil v našem sboru. Rozloučení se konalo v pátek 13. června v kostele ČCE v Krabčicích. Za teplecké bratry a sestry promluvila kurátorka Věra Grögerová.

Vážená zarmoucená rodino,
vážení smuteční hosté,
bratři a sestry,

dovolte, prosím, abych jménem tepleckého staršovstva a celého tepleckého sboru vyjádřila upřímnou soustrast a lítost nad skonem bratra faráře Ámose Tejkala.

Přes 40 let byl naším dobrým pastýřem. Do Teplíc přišel s rodinou v roce 1967 ze Cvikova. Ve svém prvním kázání použil text z 1. listu Korintským, z 2. kap. 3. – 5. verš: „Přišel jsem k vám slábi, s velkou bázní a chvěním, má řeč a mé kázání se neopíraly o vmlouvavá slova lidské moudrosti, ale prokazovaly se Duchem a mocí, aby se tak vaše víra nezakládala na moudrosti lidské, ale na moci Boží“.

Protože byl sbor po smrti seniora Somolíka v roce 1966 rok neobsazen, čekala nového faráře spousta práce. Podarilo se mu vytvořit dělné staršovstvo, těšila ho práce s dětmi a biblické hodiny. Hodně času věnoval pastorační činností. V době normalizace prožíval těžké období jako farář i jako otec rodiny – manželka učitelka a dvě

dospívající děti! Zůstal pevný ve víře a svou víru předával dál.

V roce 1997 skončila jeho oficiální činnost faráře, ale i jako duchovce obě-

tavě sloužil tepleckému sboru, zvláště v době, kdy sbor zůstal po odchodu br. faráře Pištory v roce 2002 bez kazatele. I po příchodu br. faráře Opočen-

ského v roce 2003 ochotně vypomáhal na kazatelně, pravidelně a přínosně se účastnil biblických hodin, navštěvoval nemocné. Ač sám pak nemocen, vždycky měl pro druhé, ať písemně nebo po telefonu, slova útěchy a povzbuzení podepřená slovy Písma.

Br. farář se živě zajímal o život tepleckého sboru a jeho konkrétních členů i po přestělení do Krabčic v září 2013. Letos 5. března slavil br. farář své 85. narozeniny, a tak se početná skupina gratulantů z Teplíc rozjela do Krabčic. Prožili jsme radostné společenství, zpívali jsme, br. farář se na závěr setkání pomodlil.

Jsme vděční Pánu Bohu za život bratra faráře Ámose Tejkala, za všechna ta léta, která jsme s ním a pod jeho duchovním vedením směli prožít. Jako by nám ještě teď říkal slovy apoštola Pavla z listu Židům 13, 7-8. : „Mějte v paměti ty, kteří vás vedli a kázali vám slovo Boží. Myslete na to, jak dovršili svůj život, následujte je ve víře! Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i na věky. Amen.“

Text a foto: redakce SO

Cyklisté šlápli do pedálů

Ani letos nezaháleli naši cyklisté. Trénovali už během roku, aby se v polovině července vypravili za dalšími svými přáteli a kamarády do Bělče na týden cyklistického pobytu. Čas zbyl i na dobrou zábavu a občerstvení.

Foto: Bára Jancyková

Topení v suterénních prostorách už hřeje

Staré gamaty jsou rozebrány a odvezeny. Namísto nich nás v suterénních prostorách hřeje nové topení a kuchyni zdobí kotel, takže i horké vody na nádobí je dostatek. Veliké poděkování patří bratřím Milanu Jancykovi, Pavlu Jirsákovi, Romanu Gaudynovi a Vlastikovi i Vítkovi Vondračkovým, kteří se postarali o zavěšení radiátorů i kotle, rozvody, zedničinu, elektriku i závěrečné malování. Potom se do práce pustily sestry s úklidem. Termín byl šibe-

niční. 22. září práce začaly, 10. října, kdy náš sbor navštívil ministr kultury Daniel Herman, muselo být hotovo. A stihli jsme!

K rukám primátora města Teplice Jaroslava Kubery putoval děkovný dopis, z něhož vyjímáme: „Děkujeme Vám osobně i celé Radě statutárního města Teplice za příspěvek na výměnu topení ve výši 50 000 korun. Hřeje nás nejen topení, ale také vědomí, že jsme u vás v tíživé situaci našli pochopení“.

Text a foto: SO

V létě jsme se potěšili s našimi zahraničními přáteli

Letní měsíce patří k tradičnímu setkávání s bývalými i stávajícími členy našeho sboru, kteří nyní žijí v zahraničí. Z Ohia k nám na krátkou návštěvu přiletěli bratr farář Tomáš Pištora s manželkou Stacy a dětmi Benjaminem a Emily. Rodiny Jílovských jsme si užili trochu víc. Nejprve se objevila Kristýna společně se svými přáteli z Brazílie, přidala se Kamilka a nakonec přijel i otec rodiny Honza. Doma v Pompano Beach tentokrát zůstal Lukáš. Dnes už jsou všichni v pořádku doma a my se těšíme na další setkání a na dálku zdravíme. Přidáváme ještě fotografii z trampolíny, která byla v létě neutuchajícím zdrojem potěšení dětí i dospělých.

Text a foto: SO

Slib nového staršovstva

Neděle 21. září byla pro náš sbor obzvlášť slavnostní. V úvodu bohoslužby složil slib nové staršovstvo před konseniorem Mgr. Zdeňkem Bártou, který posloužil zajímavým, stále aktuálním kázáním (viz titulní a 2. strana). Dopoledne jsme završili společným obědem z vlastních zdrojů v presbyterně kostela, protože počasí neumožnilo posezení na farní zahradě. Odpoledne jsme se potěšili s prázdninovými jubilanty, z nichž 80. narozeniny oslavil Willy Gröger.

Uctění památky dr. Milady Horákové

Jako každý rok, i letos 27. června položila delegace z našeho sboru před Úřadem práce v Teplicích květiny k pomníku statečné sestry JUDr. Milady Horákové, která byla v roce 1953 nespravedlivě odsouzena a popravena. Delegaci tvořili zleva br. farář Jan Opočenský, kurátorka s. Věra Grögerová, s. Jaroslava Horáková, s. Hana Kábová a br. Willy Gröger.

JAK SILNÁ BYLA

Základem kázání je 9. verš ze 7. kapitoly Evangelia podle Lukáše, kde je napsáno:

Když to Ježíš uslyšel, podivil se, obrátil se k zástupu, který ho následoval a řekl: „Právím vám, tak velikou víru jsem nenalezl ani v Izraeli.“

Milí bratři a milé sestry!

Kdysi se jeden bratr farář pokoušel přemluvit jednoho školáka, který přestal chodit do náboženství, aby znovu začal. Chlapec se statečně bránil jeho přesvědčování, až nakonec vytáhl argument nejsilnější: „A stejně jsem tam chodil jen kvůli dědečkovi!“ A bylo to tady! Nemá přece cenu, aby někdo chodil do náboženství, když sám nechce a dělal by to jen kvůli někomu jinému. Ale pak o tom ten farář přemýšlel a řekl si: Proč by to muselo být špatné, kdyby se člověk potkal s Bohem, protože mu na někom záleží a chce mu udělat radost. Člověk přece nemusí a snad ani nemá hledat Boha jen sám kvůli sobě. Není právě láska k člověku a starost o druhého tou nejlepší cestou, jak se setkat s Bohem? Jak myslíte, že uvěřila pohanská Rút? Ta přece nešla do Betléma kvůli sobě ani kvůli víře. Nechtěla však opustit svou bezmocnou a ovdovělou tchýni a raději se vzdala naděje na vlastní rodinu. Měla ji tak ráda, že byla dokonce ochotna přijmout i její náboženství. A když přišla do Betléma a starala se tam o Noemi, všiml si Boáz její obětavosti a dal jí přednost před ostatními izraelskými děvčaty. Když člověk nejprve miluje druhého člověka a je ochoten pro něj něco obětovat, může se právě na této cestě potkat s Bohem. Často se stává, že teprve když rodiče začnou vychovávat své děti, začnou i sami pro sebe objevovat, co všechno jim může dát víra v Boha. Nebo když chlapec z lásky k věřící dívce s ní začne chodit do kostela a najde tu smysl a cíl života i pro sebe. Nebo když dorůstající děti chodí do kostela kvůli rodičům. Ani to nemusí být zásadní chyba. Mnozí z nás jsou po létech vděční, že je právě v těch složitých letech v církvi někdo udržel. Jsou chvíle,

kdy člověk Boha nevidí a neslyší. A právě tehdy nás Bůh navštěvuje v podobě našich bližních. A komu na někom záleží, ten má k Bohu blízko, i když o tom třeba ani neví. Pán Ježíš přece jednou řekl: Co jste učinili pro své bližní, učinili jste pro mne.

Setník z našeho příběhu nehledal Ježíše kvůli sobě, ale protože mu záleželo na otroku, který umíral. To nebylo vůbec samozřejmé. Otroků bylo tehdy na trhu dost a když jeden zemřel, koupil se druhý. Ale ne tak v Kafarnaum, v domě setníkův. Tam měl člověk neopakovatelnou cenu. Římský důstojník se z lásky ke svému otroku vydává na neobvyklou cestu. Jde prosit o pomoc. Sestupuje ze svého společenského postavení a vydává se na tenký led. Jen si zkuste představit, jak mu muselo být. Zatím to byl vždycky on, kdo dával. Zatím vždycky prosili jeho. Teď se však musí ponížít a zaklepat na dveře židovských starších on. Ale když vám na někom opravdu záleží, tak to uděláte. Víra často začíná láskou. Kvůli sobě by člověk nikam nešel, ale kvůli druhému se přece jen někdy přemůžeme. Starost o bližního, láska a sebezapření nás vedou správným směrem. Je to cesta, po které nám jde Pán Bůh vstříc.

Židovští starší posoudili setníkovu žádost velmi vstřícně a vypravili se k Ježíšovi se slovy: „Ten člověk je sice pohan, ale zaslouží si, abys mu pomohl. Přispěl nám na naši synagogu a miluje náš národ. Je to cizinec, ale my ti ho můžeme doporučit. Je toho hoden.“

Když slyšíme tato slova, jde nám možná mráz po zádech. Kde bere církev odvalu radit Pánu Ježíši, kdo je a kdo není jeho pomoci hoden? Jistě že to ti židovští presbyteři myslí dobře. Chtějí se za setníka přimluvit, vypočítávají jeho dobré

skutky, ale copak je možné takhle člověka měřit a posuzovat? Copak si může někdo Boží milost zasloužit? Člověk může být hoden své mzdy. Dítě je hodno lásky svých rodičů. Řecké slovo „být hoden“, kterého tu evangelista užívá, znamená, že na něco máme právo. Můžeme však o někom říci, že má na Boží pomoc nárok? Židovští starší jsou tu obrazem církve, která sama sebe pasuje do role rozhodčích, kteří mají právo posuzovat, kdo má na Boží pomoc nárok a kdo ne. Podobně se ostatně chovali i Ježíšovi učedníci. Až bude za Ježíšem volat pohanská žena z okolí Týru, budou jí říkat:

„Ty mlčí!“. Až bude Ježíše volat slepý u Jericha, budou ho okřikovat, aby nezdržoval. Až jim v samaršské vesnici nedají najíst, nabídnou se, že na ty lidi svolají oheň z nebe. A když Ježíš navštíví Zachea, začnou mu zbožní v Jerichu vyčítat, že si nevybral jednoho z nich. Věřící lidé mívají často sklon lidí kádrovat a posuzovat. Možná to tak ani nemyslíme, ale navenek tak působíme. Někdy jsme doslova jako žába na prameni a nechápeme, že v mnohém ohledu to záleží právě na nás, koho k víře pustíme a koho odradíme. Možná jsou naše kostely poloprázdné také pro to, že se lidé bojí, že bychom je mezi sebe ne-

SETNÍKOVA VÍRA

přijali. Netroufají si přijít, protože jim dáváme najevo, že toho nejsou hodni.

Náš příběh však jasně ukazuje, že Ježíš nechodí k těm, kteří si to podle nás zaslouží. Ježíš přichází ke všem, kteří ho volají. Je chvályhodné, když někdo přispěje na kostel, když odvádí desátky, když pracuje v církvi, ale žádný nárok nám tím nevzniká. Pracovat v církvi a přispívat na její potřeby není zásluha, ale projev naší vděčnosti. Copak nemáme radost, když smíme přispět na něco, co je dobré a prospěšné? Copak nám práce v církvi nepřináší uspokojení a naplnění? To je naše odměna.

Ale Boží lásku si tím nekoupíme. Když se modlíme, jsme na tom úplně stejně jako ten, kdo se modlí třeba poprvé v životě a pro církev ještě nehnul ani prstem.

Pohanský setník si na rozdíl od židovských starších sám o sobě nemyslí vůbec nic. Posílá k Ježíšovi své posly se slovy: „Pane, neobtěžuj se! Vždyť nejsem hoden toho, abys vstoupil pod mou střechu. Netroufám si se s tebou ani setkat.“ Tam, kde máme v českém překladu již podruhé v tomto příběhu výraz „být hoden“, užívá evangelista tentokrát jiné řecké slovo, které vyjadřuje nezpůsobnost, nevhodnost, ano skoro až nemožnost, aby Ježíš

vstoupil do domu toho, kdo nepatří k vyvolenému národu. Zatímco církev ho doporučuje slovy „on si to zaslouží“, setník sám ví, že si to nejen nezaslouží, ale že jej od Ježíše odděluje propast, kterou on sám žádným způsobem nepřekročí.

Je to stejné, jako když Pavel říká, že není hoden být apoštolem, protože pronásledoval církev. Nebo když Jan Křtitel říká, že až přijde Mesiáš, nebude mu hoden ani rozvázat tkaničky sandálů. Nebo když Petr říká: „Pane, odejdi ode mne, neboť jsem člověk hříšný“. Tady nejde o to, že si člověk něco nezaslouží, ale že to vůbec není možné! Tak jako když pohané museli zůstat za zdmi jeruzalémského chrámu a nesměli dovnitř. Tak jako když dnes někdo kvůli barvě pleti nemůže do restaurace nebo když někdo nemůže jít s ostatními na výlet, protože je ochrnutý na obě nohy.

„Pane, já vím, že nemám právo žádat tě o pomoc. Víím, že sám nemám šanci. Proto jsem požádal ty, kteří to právo mají, aby tě poprosili o život mého otoka. Dobře vím, že ke mně nemůžeš přijít, protože jsem nevěřící.“

Ale Ježíš k němu přesto přichází. A to je evangelium našeho příběhu. Ježíš kvůli nám překračuje hranice toho, co je a není možné. Boří zdi. Nehledí na to, kdo je kdo, nerozlišuje mezi lidmi. Žid nebo pohan, kněz nebo pohan, slepý nebo bohatý, věřící nebo nevěřící - Ježíš jde za každým. Až se toto naučíme, až v sobě zboříme všechny zdi a předsudky, pak se možná naše kostely otevrou a naše srdce zaraduje z nově přichozích.

Ale tím to ještě nekončí. Náš příběh je pozoruhodný i tím, že nám ukazuje překvapeného, ano užaslého Ježíše, který slyší, co mu setník vzkazuje, a nevěří svým vlastním uším. „Pane, stačí, když vydáš rozkaz, a můj sluha bude zdrav! Vždyť i já podléhám rozkazům, a když mi z Říma něco přikáže, já to tady v Kafarnaum udělám. A přitom tu císař nikdy nebyl. A když já někte-

rému ze svých vojáků pošlu vzkaz: „Přijď sem!“, za chvíli tu bude. A proto věřím, že stačí tvé Slovo, a můj sluha bude zdrav, i když tě nikdy nespattí.“

Člověku se až tají dech, když slyší o takové víře. Setníkova víra je vojákcky jednoduchá, skoro až naivní, přímá, bez všeho náboženského kličkování. Dovedeme vůbec ještě takto věřit? Nejsme už dávno ve své víře unavení a smíření s tím, že se v našem životě stejně nic nezmění? V setníkových slovech jako by do nehybného kostelního vzduchu zavanul čerstvý vítr zvenčí. Duch odvážné, sotva narozené víry, která je sice nezkušená, ale také nezkažená těžkopádností, na kterou jsme již dávno zvykli.

Proto je tak důležité, aby do našich sborů přicházeli stále noví lidé. Proto je každý jejich nový pohled, otázka a údiv, naivita i nadšení tak důležitá a cenná. Pomáhá nám vidět naše letité problémy v novém světle a vyburcovat nás k víře, která by nás už ani nenapadla. Tak jako když v jedné pohádce malé dítě nahlas řeklo: „Císař je nahý!“, potřebujeme i v církvi takové děti odvážné ve víře, které se nebudou bát věřit, čemu my ve víře zkušení a kovaní už dávno nevěříme a v co už po létech ani nedoufáme.

Tím ovšem nemyslíme nějakou lacinou víru, která by chtěla každého hned sama uzdravit, obrátit a změnit. Setníkova víra je pozoruhodná a následováníhodná právě tím, jak věří pouhému Ježíšovu Slovu. Nepotřebuje žádné náboženské prostotvuky a zaručené metody. Žádné padání, křičení, klekání ani žehnutí nebo vytržení. Mocné a uzdravující je tu pouhé Ježíšovo Slovo. Ani my se nebojme věřit tomu, co nám Ježíš slíbil. Žádný z nás není hoden Boží pomoci. Ale na tom, co nám Ježíš slíbil, postavme svůj život a naději. Nic víc než Ježíšovo Slovo nemáme. A přece to stačí, abychom se již dnes nemuseli bát. Amen

*Čtené kázání Rudolfa Kubece,
srpen 2014*

Zveme k účasti na bohoslužbách i dalších setkáních

sboru Českobratrské církve evangelické v Teplicích,
J. V. Sládka 2006/16

Kancelář sboru ČCE v Teplicích,
mobil br. farář Mgr. Jan Opočenský 604 339 518
č. ú. 2100220448/2010

POZVÁNÍ

Pravidelná shromáždění

• neděle	9.30 hodin	bohoslužba
	10.00 hodin	nedělní škola pro děti
<i>po bohoslužbě neformální posezení v presbyterně u kávy a čaje</i>		
• středa	16.00 hodin	biblická hodina
• čtvrtek	odpoledne	setkání maminek s dětmi
• každý 2. pátek v měsíci		setkání mužů
• sobota	18.00 hodin	setkání mládeže

Máte-li možnost,
sledujte dění ve sboru ČCE také na internetu:
www.teplice.evangnet.cz

Ministerská návštěva Daniela Hermana na setkání mužů

V pátek 10. října navštívil pravidelné setkání mužů ministr kultury Daniel Herman a ředitel kabinetu ministra kultury Patrik Košický. Setkat se s Danielem Hermanem mohli všichni, kteří chtěli.

První část setkání se konala v modlitebně, kam přišli členové našeho sboru a sympatizanti ministra kultury. Ministr kultury za KDU-ČSL Daniel Herman zasvěceně odpovídal na všemožné dotazy návštěvníků. Druhá část se konala v presbyterně, kam měli přístup pouze muži. Daniel Herman vyprávěl o své rodině a o nesnázích ministerského křesla. Diskuze se vedla nad spoustou témat, kupříkladu o islamizaci Evropy,

podpoře kultury a její situace v Teplicích, nebo o populační politice KDU-ČSL. Mezi návštěvníky patřili například i Petr Pípal, starosta města Dubí, Jakub Mráček, toho času lídr kandidátky Volba PRO! Teplice, a Prokop Patrik Maturkanič, katolický kněz v Novosedlicích, kde byli naši hosté ubytováni. O hudební doprovod celé akce se postarali manželé Skaličtí, za což jim patří velké díky.

Radovan Gaudyn

